

Κακόιχα κορίτσια, τούς ελπια, δὲν πειράζει,
γι' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ σας βί βίλατε μαράζι.

Μὴ παραπλῶν ἐπι...

γυναίκες κ' ἄνδρες πρέπει
χωρὶς καμιά μνημογρά να κἀνωμε θυσιὰ
κ' ἄν γδάρουν τὸ κατὸ μας καθὼς καὶ τοῦ Μαρσῶ.

Ἢ κάθε δέησις μας, ἢ κάθε μας μετάνοια
ἐπῆγε ἴσ' ἀ χεμένα...
εἰς τὰ τηλεφωναεὶα δὲν θέλουν τὰ φουστάνη
τὰ κακομοιριαμένα.

Ἵσυχάστε, Ἵσυχάστε, τούς ελπια... τὴ γῆνη,
καθμένα θηλικιά...
κ' ἄκουετὲ τὰ σκόμματα τοῦ κάθε μισογῆνη,
τοῦ κάθε γυναικᾶ.

Κι' ἐπίγαινα μονάχος μου ἴσ' ὅταν ξημμον κλαυθμῶνα,
ποῦ σὲ μεταρρυθμίσεων τὸν βραλαν ἀγῶνα,
κ' ἔτρεχαν ἄρ' ὀλιώ μου τὰ δόλια τὰ κορίτσια
καὶ τοῦ Θανάση μωίλεγαν τὰ τρομερὰ κακορίτσια,
ποῦ τὸν κατᾶξηρον μαστὸν τῆ; ἀγαλάδας σφῆγγε
κ' ἄπο τηλεφωνήτριας ζῆτει νὰ βγάλῃ ζύγην.

Κι' ἄκουσα θῆρνον ἄλλον
παράποτε μεγάλον,
κ' ἔρωτήσα: ποιοὶ τοῦτο, ποῦ κλαῖν μὲ τόσο χάλι;
καὶ μούπανε: δασκάλοι.

Δασκάλοι φορημένοι
μὲ λεβικά καὶ τόμους,
δασκάλοι πεταμένοι
μέσα ἴσ' τοὺς πέγνε δρόμους.

Κι' ἔτρεχαν ὀλοένα
μὲ πᾶμκολλα βιβλία
γιὰ νάβρουν Σχολεῖα,
ποῦ τᾶχανε κλεισμένα.

Καὶ μὲς ἴσ' τὴν παραζάλην
ἄκουσα τὴν μεγάλην
Διογενῆ παρθένον
ἔξω κατηργημένον
νὰ θρηνοῦθ' Σχολεῖων
τὸ πάλαι μεγαλῆον.

Κι' ἔθρηνηφειε κεικαρᾶς
κάθε δάσκαλος σοφῆς
τῆς Θεᾶς τῆς περιλύπου,
κ' ἔλεγεν αὐτὰ περιλύπου:

Εἰς τὴν κλάειν τὴν φαιδρᾶν
μὲ τὴν γῶσφον τὴν ἀδρᾶν
ἀπορώ τί χολ' ὄρῶν.

Κι' ἔγὼ τούς ελπια τότε:
ἄν εἰσθε κατριώται
μᾶδετε νὰ μὴν τρώτε.

Τὰς καταργήσεις ἔπλασα τὰς ἀληθῶς ἀδικίους
καὶ τοὺς κατηργημένους,
ποῦ τρώνε τὰ καρέμματα, τοὺς ἀπερουνταλικούς,
καὶ τοὺς παρασιμένους.

κ' ἄρ' ὄλα τὰ Γερουνδία κ' ἄρ' ὄλα τὰ Σουπῖνα
τούς ἀπομένῃ ἢ πεινα.

Δικαστοὶ κατηργημένοι πικρολαῖνε πετυνασμένοι.

Ποῖος θῆρνος ἀντιχῆι,
Περικλέτο μου, δεινός,
καὶ σκαράζει καθένος
ἢ φιλάνθρωπος ψυχή.

Ἄρ' ἔδῳ πτωχοὶ δασκάλοι
κ' ἄρ' ἔκει κορίτσια πάλι
κλαῖνε τὸ πολὺ τῶν χάλι.

Κι' ἔτραβοῦσα μονάχος μου οὐ κατὰκλειστα τεμένη,
κ' ἄκουσ' ἄλλους κοπετούς,
κ' ἔληψασα σ' αὐτούς,
καὶ μοῦ λέγ: Εἰρηνοδικαὶ θρηνοδοῦν κατηργημένοι.

Πάνε κ' Εἰρηνοδικεῖα,
καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία
τὸ τομᾶρι μας ζητοῦν
καὶ ἴσ' τοὺς δρόμους μᾶς πετοῦν.

Κι' ἔτοι λέει μὲ φωνή:
ἄνθρωποι χριστιανοί,
κάνετ' ἔλεημοσύνη
ἴσ' τὴν ἀργὴ Δικαιοσύνη.

Τέτοιους λόγους λέγει φωνῆς
πᾶς ἀργῆς Εἰρηνοδικῆς,
καὶ τὸ κρέας τῶν δαγκάνων
καὶ μοῦ λένε τί νὰ κάνουν;
Καὶ τοὺς λέω, φρονήσῃτε:
κάνετε πὺν Τραπεζῆτε.

Φωνάριες διαφόρων κατὰ τῶν νέων φῶρων.

Φ.—Κι' ἔτραβοῦσα μονάχος μου λιγωμένος εἰς τὰ γέλοια,
πλὴν ἄκουω παρεκεὶ
νὰ γόγγυζον μερικὸι
γιὰ τὰ δόλια τῶν τὰμπέλια.

Ἄλλοι κλαῖνε δυνατὰ
οἰνοπνεύματα, ποτᾶ,
κ' ἄλλοι κλαῖν ἔδῳδιμα.

Σκοῦζει κ' ἄλλος φουκαρᾶς
τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς
πῶς δὲν ἔχ' εἰσοδῆμα.

Ἄλλος πάλι γορῶδες κλαῖνε τὴν οἰκοδομῆ του,
κ' ὄρω κᾶνετ' ἴσ' τὴν τιμῆ του
πῶς δὲν βγαῖνε τὸ ψωμῆ του.

Θῆρνον καὶ δεινὰ δεινὰ,
κ' ὄλοι λέν ἀληθινὰ
πῶς θὰ πάρουν τὰ βουνὰ.

**Άλέθει νέος μύλος
της θεάς μας της Κονδυλάς.**

Κι' έτραβόσα μοναχός μου, Περιλάτε κακομοίρη,
κι' είδα τάξιν άγαστην
και καθ' όλα θαυμαστήν
σ' ένα κι' άλλο Μοναστήρι,
πούθελε για βδέλλαις μόνο
έκατό δραχμαίς τον χρόνο.

Μήτε γίνεται ρεμουλά, μήτε σ'τής νυκτός τὰ σκότη
δέν κυττάζω καλογήρους
να γλεντούν με ποδογύρους
και να κάνουν φαγοπότι.

Δέν άκούς εκεί στηλιάρη,
μοναχά σεμνό τροπάρη,
και σαν πριν οι καλογέροι
δέν τό τρίβουν τό πιτέρι.

Τώρα μέσ' στα Μοναστήρια
δέν τσογκρίζουνε ποτήρια
ρασορόχοι μεθυσημένοι,
και' μπορεί σ' αυτά να μένη
διαρκώς εν ασφαλεία
κι' ή του Χάμιλετ Όφηλια.

Κι' έρώτησα περίεργος ποιός έφερε την τάξη,
κι' είναι τὰ Μοναστήρια μας μη βρέξη και μη στάξη;
Και μοιπανό θανάσης μας, πούθαι παππά παιδί...
μπράβο... του κρίκει του Δοκρού θεόκαεντος φιδή.

Στρατιά μεγάλη μάχιμος προβάλλει.

Φ.—Κι' έπήγαινα κατάμονος εν μέσω των κλαυθμώνων,
όπου πολλὰ περιπαθείς ώδύροντο κοίλια,
όπότεν είδα στρατιάς και μέγαρα στρατώνων,
κι' έπλεον ήκούετο λαγγή κι' άστραπαν πανοπλία.

Άπό παγτού στρατόπεδα
σ' έδάμβωναν θανμάσια,
κι' έτρεχαν γυναικόπαιδα
να βλέπουν τὰ γυμνάσια.

Όλους τούς άπαλλαγέντας, όλους τούς διαθεσίμους
τους έκύτταζες προθύμους,
και' δέν έμεινε κανένας, Περιλάτε μου ζευξίση,
πού να μην κρατη τούφέκι.

Κι' είδα τότε μέσ' στους σάλους
στρατιάτας γυμνασιμένους
δικαστές μας και δασκάλους
πρό κολλού κατηρητημένους.

Έσο τειλαν σχολειά και δίκαις εις τον διάβολο πεσίοι
κι' έτρεχαν βουλιμώντες νάβρουν' στους στρατώνας θείοι,
κι' έρριχαν έδώ κι' εκεί
καθεμιά γραμματική,
κάθε δίκη, κάθε νόμο,
κι' έφορτώνοντο σ'ένν άρο